

[Finansministeren.]

belser ved en reform af indkomstskatten. Vi havde jo en lille debat her i fredags, hvor vi var temmelig meget inde på den side af sagen, og det vil også komme til at fremgå af den betænkning, går jeg ud fra, som bliver skrevet i folketingets skatteudvalg omkring udskrivningsprocenten. Vi mener absolut, at sparebestræbelserne og bestræbelserne for at lempe indkomstskatten skal føres videre.

Nu er vi altså i den situation, at der skal ske en stramning af finanspolitikken, det tror jeg i og for sig, alle partier er enige om. Man kan vel også sige, at det naturligvis er bedst, hvis en sådan stramning kan ske ved besparelser, uden at disse besparelser går ud over væsentlige sociale og uddannelsesmæssige områder, men det er jo netop det, der er det svære ved det. Jeg tror, man må erkende, at det er vanskeligt. Det har vi i hvert fald erkendt. Vi slynger ikke om os med tal for besparelser på hverken 5, 6 eller 9 mia kr., sådan som det er sket fra nogle af de borgerlige partier.

I den situation, vi står, hvor der er enighed i folketinget om, at der skal ske en stramning af finanspolitikken, kan problemet altså efter vores opfattelse ikke løses ved meget voldsomme besparelser. Derfor har spørgsmålet været, om man kunne stramme via indkomstbeskatningen, og her har det været regeringens standpunkt, at det kunne man ikke; jeg tror også, jeg kan sige, at det er alle folketingets partier enige om. Vi kan altså ikke stramme på indkomstskatten, tværtimod, og derfor må vi jo ende dér, hvor vi siger: ja men hvad kan vi så gøre for at klare denne finanspolitiske stramning på anden måde?

Man kan naturligvis sige: her kommer I jo med en traditionel buket, men samtidig vender man sig netop imod de nye ting, nemlig forslaget om en beskatning af erhvervsbygninger, som skulle svare til den beskatning, som ligger i boligministerens forslag om boligejendommene, og man vender sig også mod det nye område, der hedder beskatning af forsikringer. Altså, på den ene side siger man: nu kommer I igen med disse buketter, I kan ikke finde på noget nyt. Og på den anden side, når vi så kommer med noget nyt, for det er jo det, der kendetegner denne buket, at der er to væsentlige nye ting i den, siger man: det duer

heller ikke. Ja, men det viser jo blot, hvor vanskeligt det er. Det er nemlig vanskeligt at finde på nye ting inden for skatteområdet, og det er også et spørgsmål, hvor meget nyt skal man finde på. Det er stort spørgsmål, om det er en rigtig tankegang i det hele taget. Det, det drejer sig om, er at finde frem til et skattesystem, som lægger skattebyrden på befolkningen på en rimelig måde. Det er det, vi skal tage stilling til: kan vi finde de rigtige punkter at lægge skatterne på? Kan vi finde den rigtige kombination af indkomstbeskatning og punktskatter og moms, merværdiafgiften? Det er det, vi har forsøgt, at finde en sådan balance.

Man kan diskutere, om man kan bruge udtrykket „social balance“. Vi mener, der er en vis social balance i det forslag, der her er fremsat, særlig derved, at vi får en meget væsentlig nedsættelse af fødevarerpriserne gennem forslaget om, at finansministeren kan anvende et beløb på 400 mill. kr., som det jo bliver, til nedsættelse af priserne inden for mejerisektoren. Deri, mener vi, ligger et væsentligt socialt moment i den buket, der her er fremlagt. Vi har ikke villet have en stigning i indkomstskatten, men vi skal alligevel have nogle indtægter ind, og vi mener, at vi stort set har fundet en rimelig form for disse merindtægter, kombineret med besparelser på ca. 200 mill. kr.

Jeg havde egentlig ventet, at selve registreringsafgiftsforslaget havde mødt mere velvilje. Jeg takker for fru Dagmar Andreasens tilsagn om, at man i hvert fald vil gå ind i en positiv forhandling om dette problem. Jeg havde på forhånd den opfattelse, at der stort set var enighed om, at der skulle gøres noget ved det problem, der er opstået med de gule nummerplader. Pressen har jo gentagne gange skrevet om det spørgsmål.

Jeg vil ikke afvise hr. Kofoeds bemærkning om, at det er folketinget selv, der i høj grad har medvirket til, at vi har fået disse problemer. Man har ikke tænkt sig godt nok om, da man i 1969 og i maj 1971 lavede om på disse regler. Det har vi et fælles ansvar for. Det var ganske vist i den tidligere regerings tid, men vi var jo også med til de drøftelser, der fandt sted dengang. Vi har altså derfor den situation i dag, at salget af disse vogne — stationcars, som kører med gule nummerplader — er steget meget stærkt, ikke